

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Seniorcentrum Opava, příspěvková organizace**, se sídlem Rolnická 24, Opava, zastoupeného společností **DASOLI, s. r. o.**, daňovým poradcem se sídlem Masařská 324/8, Opava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 5941/12-1202-804726 ze dne 15. listopadu 2012, ve věci daně z příjmů právnických osob,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 5941/12-1202-804726 ze dne 15. listopadu 2012 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám společnosti DASOLI, s. r. o., daňového poradce se sídlem Masařská 324/8, Opava.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 5941/12-1202-804726 ze dne 15. listopadu 2012, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Opavě č. j. 227560/12/384911801573 ze dne 31. 5. 2012. Žalovaný zčásti odvolání vyhověl, nepřisvědčil však žalobci co do argumentace, týkající se možnosti uplatnění odpisů hmotného majetku; došlo tak ke zvýšení daňové povinnosti žalobce na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nesprávně vyloučily možnost uplatnění odpisů hmotného majetku jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDzP“), a to proto, že žalobce jakožto příspěvková organizace nebyl vlastníkem odepisovaného majetku; uvedené vyloučení odpisů vedlo ke zvýšení základu daně o 983 462 Kč. Žalobce poukázal na zákon č. 216/2009 Sb., jímž bylo novelizováno ustanovení § 28 odst. 1 ZDzP tak, že mezi poplatníky, oprávněné odepisovat hmotný majetek, byla zařazena i „organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele“. Skutečnost, že žalobce je právě takovou osobou, je mezi účastníky nesporná. Dle žalobce žalovaný nad rámec zákona uplatňuje další podmínku, a to skutečnost, že příspěvková organizace příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele musí být zároveň vlastníkem odepisovaného majetku. Zřizovatel žalobce, jímž byla obec, nemohl majetek odepisovat do roku 2012 vůbec; postupem žalovaného tak nastala situace, že daňové odpisy nemohl uplatnit nikdo. Je tak bezpředmětná argumentace žalovaného, že by mohlo dojít k duplicitnímu odpisu. Skutečnost, že část odpisů mohla být odvedena do rozpočtu zřizovatele, nijak nesouvisí s podstatou sporu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na své rozhodnutí a na zprávu o daňové kontrole. Setrval na názoru, že příspěvková organizace zřízená územním samosprávným celkem může uplatňovat daňové odpisy hmotného majetku jen v případě, že tento majetek nabyla do svého vlastnictví. Definiční znak příslušnosti k hospodaření s majetkem územního samosprávného celku se vztahuje k vymezení osoby poplatníka, nikoli k vymezení majetku, který může být odepisován. Odvolal se rovněž na totožný právní názor obsažený ve Sdělení Ministerstva financí č. j. 15/73 525/2009-151. Dodatečný platební výměr byl proto co do otázky posouzení daňových odpisů správný a byl v tomto rozsahu též napadeným rozhodnutím potvrzen.

K 31. 12. 2012 zanikly finanční úřady a finanční ředitelství zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFS“). Působnost Finančního ředitelství v Ostravě přešla v souladu s ustanoveními § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 7 písm. a) ZFS na Odvolací finanční

ředitelství, které se stalo žalovaným v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 24. 1. 2012 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010. Během této kontroly bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce uplatnil odpisy z nemovitého majetku, který mu byl svěřen jeho zřizovatelem, jímž je Statutární město Opava. V důsledku této skutečnosti byla mimo jiné správcem daně vyloučena z nákladů částka ve výši 983 462 Kč, která byla dle názoru správce daně uplatněna neoprávněně s ohledem na právní názor finančních orgánů, uvedený výše. V tomto rozsahu byl platební výměr napadeným rozhodnutím potvrzen.

Pokud se týče otázky, která byla mezi účastníky sporná, byla tato otázka zodpovězena v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 98/2014-31 ze dne 28. 1. 2015 tak, že v době od 20. 7. 2009 do 31. 12. 2013 organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele odepisovala podle § 28 a násl. zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nejen majetek, který sama vlastnila, ale i hmotný majetek svého zřizovatele, jímž byla příslušná hospodařit.

Tímto byla vyřešena identická otázka, která je v projednávané věci sporná mezi účastníky a krajský soud nemá důvod se od závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit.

Za této situace krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, odměna zástupce za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč, ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 1 428,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí

právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 24. září 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu